

15 Jan. 1916.

No. 2.

21e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Als er geene profetie is, wordt het volk ontbloot; maar wel-
 gelukzalig is hij, die de wet bewaart.

Spreukendichter.

BETEEKENIS VAN DEN TWEEDEN DOOD.

door

President JOSEPH F. SMITH.

(vervolg van blz. 6)

En zoo wanneer iemand, na in dezen toestand te zijn geplaatst, den Heiligen Geest zal verloochenen en Jezus Christus, Hem wederom openlijk tot schande makende, en Hem opnieuw kruisigende, dan zal die eerste dood welke over onze eerste ouders kwam, opnieuw over dien mensch worden uitgesproken, en er is niet geschreven dat hij ooit daarvan verlost zal worden. Er is niet geschreven dat daar eenige vergeving voor is, nog redding ervan.

Toen ik opstond om tot u te spreken had ik niet verwacht dit onderwerp te behandelen, en ik had mij hierop niet voorbereid. Er zijn allicht tal van plaatsen in den Bijbel, het Boek van Mormon, en in Leer en Verbonden, sprekende over dit onderwerp. Geen mensch kan met mogelijkheid de onvergeefelijke zonde bedrijven in onwetendheid. Iemand moet gebracht zijn tot eene kennis van Christus, hij moet ontvangen in zijn hart eene getuigenis van Christus, en licht en macht bezitten, kennis en oordeel, alvorens hij in staat is die zonde te kunnen bedrijven. Maar wanneer iemand zich van de waarheid afkeert, de kennis overtreedt die hij ontvangen heeft, dezelve onder zijn voet vertredende, Christus opnieuw tot open schande makende, zijne verzoening loochent, de macht der opstanding ontkent, alsmede de wonderen die Hij heeft gewrocht voor de zaligheid van het menschedom, en zegt in zijn hart, „het is niet waar,” en bij die ontkenning der waarheid blijft, na de getuigenis van den Geest te hebben ontvangen, dan begaat hij de onvergeefelijke zonde. Zulks is lastering tegen den Heiligen Geest, waarvoor geene vergeving is in deze wereld,

noch in de toekomst. Hij zal voortleven, als een onsterfelijke ziel die niet te niet kan gaan, en die toch ook niet leven kan in de tegenwoordigheid van God. Hij zal verbannen worden naar de buitenste duisternis, om de gevolgen van zijn eigen daden te lijden. Niet de gevolgen van een onrechtvaardig, gedeeltelijk, of verkeerd oordeel, maar de gevolgen van zijn eigen goddeloosheid, en overtreding van de wetten van God. En hij zal weten dat zijne straf rechtvaardig is, welk bewustzijn meer en meer toe zal voegen aan zijne smart en angst, verbonden aan zijnen toestand. Hij zal weten dat hij zijn lot verdient, en dat er geene redding voor hem is.

„Waarom,” — zoo zegt iemand, „is God niet genadig? Kan Hij rechtvaardig zijn en toch zoodanig eene straf doen komen over Zijn eigen kinderen?” Laat mij u vertellen dat God iets dergelijks niet wil, en Zijne kinderen dat niet doet overkomen. Zij die dezen dood ingaan zullen bevinden dat zijzelfen zich zulks hebben veroorzaakt, en dat God het niet heeft gedaan. Zij hebben het gedaan omreden zij de onrechtvaardigheid lief hadden, niet de waarheid beminden, noch in de waarheid verbleven. En hun oordeel zal rechtvaardig zijn, waarvan zij zich ten volle bewust zullen wezen. Niemand allicht zal meer verdriet gevoelen over hun vreeselijk lot dan de liefhebbende God, die hun het leven en zijn in de wereld gaf, en ons allen schiep om gemaakt en gevormd te worden naar de gelijkenis van Zijn eeniggeboren Zoon, in wien geene schuld was, en die zonder zonde was, tot zaligheid. Wij waren voorverordineerd en voorbeschikt om als Hij te worden; en zoo wanneer we daarin niet zullen slagen dan zal dit onze eigene fout zijn. Wij zullen bevinden dat, inplaats van onze bestemming te vervullen, en onze zending, die God ons heeft voorgezet, te voltooiën, wij den dag der genade zullen hebben weggezondigd, alsmede onze kansen op verlossing uit de macht van Satan, en wij zullen den dood op ons zelve hebben gebracht en de eenigen zijn die daarvoor hebben te lijden. Ik wensch u te doen verstaan, mijne broeders en zusters, dat dit mijn oordeel is en mijn begrip, door de Schriften te lezen, van wat de tweede dood is.

Sommige menschen kunnen over niets anders denken dan over vernietiging. Wat een heerlijk vooruitzicht voor den zondaar! Dan kon hij zeggen, „Laat ons eten en drinken en vroolijk zijn, want morgen sterven wij, en den volgenden dag zullen wij worden vernietigd, en dat zal het eind zijn van onze smart en Gods oordeel over ons.” Vlei uzelve evenwel niet dat het zoo gemakkelijk zal gaan. Het Boek van Mormon vloeit over, heel het werk door, van getuigenissen der dienstknechten van God, dat de mensch geboren is om onsterfelijk te wezen; dat na de opstanding hunne lichamen leven zullen zoolang als hunne geesten, en hunne geesten kunnen niet sterven. Zij zijn onsterfelijke wezens, en zijn voorbeschikt om, zoo wanneer zij de

onvergeefelijke zonde bedrijven, verbannen te worden uit de tegenwoordigheid van God, en de verdoemenis te verduren van den duivel en zijne engelen door al de eeuwigheden heen. Ik denk dat de goddeloozen vernietiging zouden prefereeren boven het lijden van zoodanig eene straf. Dat dan zou het einde zijn der straf — en het eind van het bestaan. Dit punt van inzicht kan niet in overeenstemming worden gebracht met het woord van God.

Alma zegt: (42: 9.)

„Daarom, daar de ziel nimmer konde sterven, en de val een geestelijken zoowel als een tijdelijken dood over al het menschedom gebracht had, dat is, dat zij afgesneden waren van de tegenwoordigheid des Heeren, was het noodzakelijk dat het menschedom van dezen geestelijken dood zoude herroepen worden.”

En wederom zegt hij: (42: 16.)

„De bekeering nu konde niet tot den mensch komen, tenzij er eene straf was, welke zoowel eeuwig was als het leven der ziel, tegenovergesteld verbonden aan het plan des geluks, hetwelk zoowel eeuwig was, als het leven der ziel.”

In 3 Nephi, (26: 5.) lezen wij:

„Zoo zij goed waren, tot de opstanding des eeuwigen levens, en zoo zij kwaad waren tot de opstanding der verdoemenis; zijnde een parallel, het eene aan de eene hand en het andere aan de andere hand, enz.”

Nog wensch ik u een ander ding mede te deelen: Onze Hemelsche Vader heeft, zoover als mijne kennis gaat, nimmer aan Zijne Kerk eenig groot beginsel geopenbaard door eene vrouw. Verwijt mij zulks niet zusters, of verloochen het geloof omreden ik u vertel dat God nimmer eenig groot of belangrijk beginsel voor het geleide der Heiligen der Laatste Dagen heeft geopenbaard door eenige vrouw. „O, maar,” — zegt iemand, „wat dan aan Eliza Snow in haar prachtig lied, „O, mijn Vader, die daar boven,” enz. Openbaarde God niet door haar dat heerlijk beginsel dat wij eene Moeder zoowel als een Vader in den Hemel hebben?” Neen, God openbaarde dat beginsel aan Joseph Smith; Joseph Smith openbaarde het aan Eliza Snow Smith, zijne vrouw; en Eliza Snow werd geïnspireerd, zijnde eene dichteres, het in versvorm om te zetten. Zoo wij aan eenig mensch op aarde lof daarvoor wenschen te doen toekomen, dan is dat aan den profeet Joseph Smith.

Maar het eerst van allen geven wij eer aan God, die deze dingen aan Zijnen dienstknecht, den profeet, openbaarde. God openbaart zichzelf en Zijne waarheden door de kanalen van het priesterschap. Wie schreef de Stem tot Waarschuwing? Parley P. Pratt. Van wien ontving Parley P. Pratt de sleutel der kennis die vervat is in dat boek? Van Joseph Smith. Hij schreef zooals hem onderwezen was geworden door den profeet. Maar hij schreef onder den leidenden invloed van den Heiligen Geest, wat namelijk zijn recht en voorrecht was te doen.

Hij evenwel was niet de oorsprong ervan. Hij openbaarde het niet aan de kinderen der menschen; noch kon hij, omreden God hem voor dat doel niet verwekt had. Voor dat doel was Joseph Smith door den Heer verwekt, en Hij onderwees aan Joseph Smith de beginselen die vervat zijn in Parley P. Pratt's Stem tot Waarschuwing. Zoo iemand in deze eeuw Gods waarheid heeft geschreven, dan is hij zulks indirect verschuldigd aan Joseph Smith. Wie legde het fundament en bereidde den weg? God Almachtig deed het, en Hij deed het door Joseph Smith. Ik had mijne tante Eliza lief, want zij was eene edele vrouw, maar wanneer de menschen zeggen dat God deze groote waarheid door haar openbaarde, dan is alles wat ik te zeggen heb, dat men niet de juiste waarheid zegt. God openbaarde dit niet door eene vrouw. Hij openbaarde het door den profeet, en de vrouw, door hem onderwezen, bracht het in dichtmaat. Voór hare dichterlijke deugden kennen wij haar de eer toe; maar wij erkennen haar niet — ook zou zij dit zelf niet doen — als groote waarheden van God aan ons geopenbaard te hebben.

Alvorens te eindigen, laat mij nog enkele woorden van vermaning toevoegen. Wij zijn in dit groote werk betrokken. Wij hebben het eeuwige leven voor ons. En wij hebben den tweeden dood voor ons. Zoo wanneer eenig volk op aarde in staat is de onvergeefelijke zonde te bedrijven, dan zult gij die moeten zoeken onder hen die gekomen zijn, of zullen komen, tot eene kennis der waarheid. Eene verlossing zal er zijn voor de heidenen, voor hen die God niet kennen. Zij die geene wet gekend hebben worden niet door de wet geoordeeld; en zij zullen voortkomen in de eerste opstanding — niet allicht in den morgen der eerste opstanding, maar in die opstanding zullen zij voortkomen — en zij zullen met Abraham nederzitten, en deel hebben aan de heerlijkheid, want zij leefden en stierven zonder wet. Zij zullen niet geoordeeld worden als diegenen welke het licht en de wet ontvangen hebben en verworpen. Gij en ik hebben het licht ontvangen. Wij hebben ontvangen het Heilig Priesterschap. Wij hebben ontvangen het getuigenis van den Heiligen Geest, en zijn van den dood in het leven gebracht. Daarom bevinden wij ons thans op zeer veiligen, of op zeer gevaarlijken grond, — gevaarlijk, wanneer wij niet juist handelen met de heilige dingen aan onze zorg toevertrouwd.

Daarom, mijne broeders en zusters, waarschuw ik u, in het bijzonder mijne broederen, tegen beuzelingen met de autoriteiten boven u geplaatst, omreden, zoo wanneer gij zulks doet, zoo waar als God leeft, zal Hij Zijnen Geest van u doen wijken en de tijd zal komen dat gij in opstand zult komen tegen het licht en de kennis die gij hebt ontvangen, en gij zonen des verderfs zult worden. Daarom doet gij beter u zelve te bewaren, tenzij de tweede dood u zal overkomen. Wij zijn niet gelijk aan de rest van de wereld, en wij kunnen niet de

zonden der wereld doen en de wraak van God ontkomen. Wat heeft Mozes gedaan? De kinderen Israëls murmureerden om water, en klaagden tegen Mozes en Aäron, en hij zeide tot hen, „Hoor nu, gij rebelleerenden; moeten wij u water doen toekomen uit deze rots?” Wat was het gevolg? Door dat hij in zijn hart met deze uitdrukking den Heere niet verheerlijkte, die man, welke met God gewandeld had, die Zijne heerlijkheid had aanschouwd, en die voortdurend door Zijne macht geleid was geworden, werd het voorrecht ontzegd in te mogen gaan in het beloofde land. De Heer nam hem mede op den berg, en niemand is ooit gewaar geworden wat er van Mozes is geworden; alleen dit, dat hij niet inging in het beloofde land. God ziet op ons toe, en evenals Hij het huis van Eli van ouds bestrafte omreden de overtredingen, en oorzaak was dat niet een van zijne — Eli's — nakomelingen voor God zoude staan, zoo ook zal Hij ons afsnijden van het Priesterschap en Zijne zegeningen, en onze kinderen eveneens, tenzij wij voortgaan den Heer te verheerlijken in onze harten, en Hem in onze levens eeren; niet onszelven verheffende in den trots van ons hart, en valschelijk ons inbeeldende dat wij het kunnen stellen zonder de hulp des Heeren. Dat kunnen wij niet. De adem zelfs onzes levens houdt God in Zijne hand, en elk oogenblik dat Hij verkiest kan Hij tot ons zeggen, „Dezen nacht, mijn zoon, en Ik zal uwe ziel van u eischen,” en uw sterfelijk leven is ten einde. Ik zeg daarom tot u, weest voorzichtig in wat gij doet. Ik wensch geen tweeden dood voor mij of de mijnen. De Heer heeft mij zoo dikwijls aan mijzelf overgelaten, om mij te doen zien hoe zwak en afhankelijk ik ben, dat ik tot de slotsom gekomen ben dat ik niets ben en niets kan doen, tenzij God, mijnen hemelschen Vader, mij helpt. Ik heb niets wat Hij mij niet gegeven heeft. Ik erken Zijne hand in alle deze dingen. Was het niet voor Hem, dan zou ik mijne roeping niet een oogenblik op prijs stellen. En ik weet dat mijn Verlosser leeft. Ik dank God daarvoor. Ik weet dat ik Hem zien zal, aangezicht tot aangezicht, en niet iemand anders. Job verklaarde dat Hij „staan zou op de aarde, in de laatste dagen.” En ik weet dat Hij inderdaad in de laatste dagen opnieuw op aarde staan zal, en dat Hij komen zal in heerlijkheid, in majesteit en macht, om wraak te nemen op de goddeloozen en ongoddelijken, en om de Kerk der Eerstgeborenen in Zijn eigen boezem te ontvangen. Ik weet dat, en ik gevoel mijn hemelschen Vader te danken dat Hij deze beginselen mij heeft geopenbaard. Ik verblijd mij in Hem, en ben in mijn hart ten allen tijde uitermate verheugd. Ik gevoel Hem te moeten verheerlijken en eeren, niet alleen met woorden, maar met daden, met de eerste vruchten van al mijne inkomsten. Verbouw ik graan, ik zal Hem eeren met de eerste vruchten van mijn koren; heb ik vee, met de eerste vruchten van mijne kudden; verdien ik zilver of goud, met de eerste vruchten van mijne verdiensten.

De wijsheid des menschen is dwaasheid in de oogen van God, en zal ons niet van waarde strekken. Het is enkel toewijding aan den Almachtige, en onderwerping aan Zijne geboden dat ons helpen zal. God zegene en help ons om getrouw te zijn tot het einde, is mijn gebed in Jezus naam. Amen.

VERSLAG DER HALFJAARLIJKSCHE ROTTERDAMSCHER CONFERENTIE.

De onderscheiden bijeenkomsten der Rotterdamsche conferentie begonnen met eene priesterschapsvergadering op Zaterdag 8 Januari 's morgens 11 uur, in de zaal Excelsior, St. Jansstraat 15, aldaar.

Al de zendingen, werkzaam in deze zending, waren aanwezig, en vervuld met den geest hunner roeping. Door ieder hunner werd getuigenis afgelegd van de grootheid van 's Heeren werk, en de vermeerdering van hunne getuigenis gedurende het afgeloopen jaar, terwijl voorts aller ernstige lust bleek om gedurende het thans ingetredene jaar voort te gaan en 's Heeren werk mede te helpen opbouwen. Pres. Richards besprak in een opbouwende rede de liefde die zijn hart vervulde ten opzichte van het Evangelie, wat de liefde van alle hem dierbare persoonlijkheden verre te boven ging.

De eerste openbare vergadering der te houden samenkomsten werd almede gehouden in dezelfde lokaliteit, en begon om 10 uur den volgende morgen, Zondag 9 Januari. Nadat door koor en leden een openingslied was gezongen, het gebed uitgesproken bij monde van J. F. Versteeg van Rotterdam, en daarna het koor de aanwezigen nogmaals had vergast op een der schoone liederen Zions, werd door den leider van een en ander, Pres. B. Postma, een woord van welkom geuit, waarin in het bijzonder de hoop werd uitgesproken dat na afloop der samenkomsten een ieder mocht blijken iets te hebben geleerd.

Als eerste spreker trad verder op, Ouderling W. B. Hanks van Amsterdam. Waarom zijn wij hier op deze conferentie? Waarom op zending? Waarin verschillen wij van gevoelen met anderen? Het feit dat wij gelooven in hedendaagsche openbaring, en hedendaagsche profeten, heeft dat alles tot oorzaak. De gedurige leiding der profeten van God zijn wij noodig voor het volbrengen van onze levensplichten.

Ouderling J. J. van Langeveld was de volgende spreker. Wij zijn niet wat de wereld denkt dat we zijn, maar daarentegen juist datgene wat de wereld niet van ons denkt, namelijk oprechte, eerbare menschen, bezielde met den Geest van God en gewillig om Zijnen wil te doen. Vele menschen zouden gewillig zijn tot ons te worden getrokken zoo zij eenig maatschappelijk voordeel van ons zouden kunnen genieten, wat evenwel meestal niet het geval is. Wij hebben het „Mormonisme” onderzocht, en weten dat het waar is, van welk feit wij niet zullen ophouden getuigenis te geven.

Ouderling B. Dokter was de volgende spreker. Ons getuigenis van den persoon Joseph Smith is, niettegenstaande de couranten en verdere publicaties gewoonlijk niets anders dan slechts van hem weten te vertellen, — dat hij een oprecht en eerlijk mensch was, inderdaad aangewezen door den Heer de opener der laatste bedeeing te zijn, en ofschoon zijn karakter belasterd is geworden, zoo deelde hij zulks met onzen Verlosser, van wien thans iedereen eveneens overtuigd is, dat geen slechts in Hem woonde.

Nadat een schoon solo gezongen was geworden door zuster Hoogbrugge, was het woord aan Ouderling Dirk van den Berg. De jeugd van Zion werd in het bijzonder aanbevolen zich rein en kuisch te gedragen, en zich te bewaren van de zonden der wereld, want ofschoon de zondaar vergeving van zijne euvelheden kan verkrijgen, zoo toch staat hij, die zich zelve rein bewaard heeft, altijd daarboven. Met blijdschap werd door spreker de opmerking gemaakt hoe zeer de gemeenten in Holland gegroeid zijn gedurende de laatste vijf en twintig jaar, waarover hij alleszins kon oordeelen, aangezien zijne moeder een der eersten was die het evangelie te Rotterdam omhelsde.

Ouderling J. A. Butterworth was de laatste spreker. Het evangelie is een paarl van groote waarde. Het is het plan door Jezus onderwezen om den mensch wederom in de tegenwoordigheid des Vaders te brengen. Een ieder wordt aanbevolen te zoeken naar dien paarl, totdat dezelve verkregen is, aangezien de kostbaarheid daarvan alle schatten der wereld te boven gaat.

Geloof in God, bekeering van zonden, en de noodzakelijk te voltrekken verordeningen van het evangelie, zijn de uitgangspunten ervan, en voor een ieder bereikbaar.

Nadat het koor een loflied had gezongen, werd de vergadering tot slot gebracht door dankgebed, uitgesproken door broeder C. de Jong.

's Namiddags 2 uur werd de tweede vergadering gehouden in dezelfde zaal; wederom dezelfde ceremoniën als voorheen, het gebed uitgesproken door broeder Joseph W. Bertram van Leiden, en Ouderling P. Lee Nebeker betrad het spreekgestoelte. De conferentiën door ons gehouden zijn als geestelijk voedsel van hooge waarde. Met treffende voorbeelden werd aangetoond hoe niemand een volle zaligheid zal kunnen genieten zonder het besef te hebben iets te hebben gedaan voor het welzijn van zijne voorzaten. Het evangelie heeft zeer veel voor de Heiligen der Laatste Dagen gedaan. Laten wij ons daarom verblijden, en trachten onze blijdschap ook mede te deelen aan onze tijdgenooten.

Er dient nog vermeld dat, alvorens Pres. Nebeker zijne toespraak begon, door Pres. Postma de verschillende kerkelijke en zendingsautoriteiten ter ondersteuning werden voorgedragen, wier posities door allen met instemming werden begroet.

Op Pres. Nebeker dan volgde Ouderling B. Anderson van Utrecht, een onderdeel van de Amsterdamsche conferentie. Niets bevindt er zich in onze geschriften wat tegen de leer van Christus is. De steenen van de fondamenteen onzer Kerk zijn niet genomen uit andere kerken, maar hebben hun ontstaan te danken aan directe openbaring uit den hemel. Joseph Smith was geen God, maar een instrument waardoor 's Heeren eeuwige boodschap tot ons is gekomen. Zooals al de rivieren getrokken worden naar den oceaan, zoo ook zullen al de kerkgenootschappen zich eenmaal in de waarheid vereenigen. Ten slotte wordt een sterk getuigenis gegeven van de waarheid der leerstellingen van het „Mormonisme”.

Thans trad voor de vergaderden op Zuster Ina Richards. Op haar gewone liefelijke wijze werd aan allen een gelukkig Nieuwjaar gewenscht, en de bede uitgesproken dat de Heer een ieder in zijn huisgezin mocht zegenen. Raad werd gegeven dat een ieder het Woord van Wijsheid mocht onderhouden, opdat de kinderen daar later de voordeelen van mochten ondervinden, gesterkt door het voorbeeld der reine levenswijze van hunne ouders.

Door de zusters Holewijn en v. d. Klooster, werd, begeleid door viool en piano, een prachtig duet ten gehoor gebracht.

Thans was het woord aan Ouderling Rulon J. Sperry. Aangenaam was het hem den zoeten geest te proeven die de vergaderingen der conferentie kenmerkten. Sommige groote dingen door den Heer hem gewrocht, werden aangehaald, alsmede blijdschap uitgedrukt over het feit dat God in deze dagen Zijne Kerk wederom had opgericht met apostelen en profeten. De organisaties der wereld kunnen in geen enkel opzicht zoo volmaakt zijn als de organisatie van God, aangezien de goddelijke kennis, wijsheid en voorlichting, daar noodwendig moet ontbreken.

Een sterk en schoon getuigenis besloot sprekers rede.

Pres. Wm. Dalebout, van de Groninger conferentie, was de laatste spreker. Gelijk de namen der vroegere apostelen zijn voor de Christenen, alzoo is de naam Joseph Smith een balsem voor onze geesten. Wij plaatsen Joseph Smith naast de martelaren der eerste eeuwen, die hunne levens gegeven hebben voor de waarheid en de liefde voor hunne beginselen. Als een lam ging ook Joseph Smith ter slachting, maar even als ook Christus was bij stemmeloos tegen zijne scheerders. Zijn onschuldig vergoten bloed staat als een stomme getuige de Christenheid dezer tijden aan te klagen voor den troon van God.

Door het koor werd tot slot een vers gezongen, terwijl de dankzegging uitgesproken werd door Broeder de Reus van Rotterdam.

Vervolg op blz. 33.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

SCHIPPINGSDOEL.

Door geïnspireerde woorden vertelt ons het Boek van Mormon met afdoende zekerheid dat de menschen oorspronkelijk geschapen zijn geworden om vreugde te hebben. Om voor eeuwig vreugde te kunnen genieten met hunnen Schepper en allen die met Hem zijn.

Voor dat doel is heel het stelsel tot 's menschen verhooging en verbetering ingesteld geworden. Toen de val van Adam en Eva in het paradijs plaats greep scheen het, oppervlakkig beschouwd, dat dit plan in duigen zou worden geworpen, voor welk doel dan ook inderdaad Satan meende de zonde der wereld te kunnen invoeren. Naar ons bekend is evenwel werd er van Godswege een weg tot ontkoming bereid door reeds van vóór de grondlegging der wereld Zijnen Zoon te bestemmen den menschen de wegen van recht en rechtvaardigheid, de eenige paden die leiden kunnen tot het bereiken van eeuwige vreugden, — te leeren kennen.

Ofschoon, zooals gezegd, Satan door zijne listige plannen vermeende het werk van den Schepper te kunnen verijdelen, bleek dat juist de val van Adam en Eva, met de gevolgen daar aan verbonden voor hun nageslacht, een groote schrede verder was op den te bewandelen weg. Evenwel echter was er door dien val een gordijn ontstaan, een mist getrokken als 't ware, tusschen de bewoners der reinere sferen en de bewoners dezer planeet, zoo ver verwijderd van den reuzenbol waarop de Goddelijke stamouders van het menschedom hun woonplaats hadden. Hadden de menschen vóór den val directen omgang met hunne eeuwige voorzaten, en vertelt ons de gewijde geschiedenis dat Adam met God wandelde in den hof, en dagelijkschen omgang met Hem had, na dien was dit alles veranderd. Door de geschiedenis eveneens in ons bekend dat onze eerste ouders uit het paradijs verdreven werden, en aangezegd om uit te gaan, den aardbodem te bebouwen, en in het zweet huns aanschijns hun brood te zoeken. Behalve dat overkwam hen nog een ander ding. Namelijk: God de Heer onttrok Zijn aangezicht van hen, en Zijne stem werd, als de wind des daags, niet meer gehoord in den hof. De weg tot communicatie was ten eenemale afgesloten, en in plaats van dagelijks het vriendelijk aangezicht van den grooten Schepper te mogen zien, was donkerheid op hun pad getreden en was hun gezichtskring gansch en al beneveld geworden. In plaats van dat volmaakte vreugde hun steeds omringen kon, waren zij gezonden buiten de heerlijke sferen van geneugt, en

aangewezen om den aardbodem te bebouwen, die hun, in onderscheid met voorheen, nu doornen en distelen voort zou brengen.

Een weg tot verlossing en ontkoming was voor hen van af dat oogenblik evenwel direct bereid, en ofschoon zij voorloopig wel het aangezicht van den Schepper moesten derven, zoo toch waren en werden zij vervuld met hoop dat dit niet van eeuwigen duur zou blijven. Van stonde aan werden hun boodschappen gestuurd, in den vorm van inspiratie en openbaring, om beter de plannen Gods te kunnen begrijpen, en tevens om hun te leeren wat de weg was die zij nu, in hunne veranderde omstandigheden, hadden te bewandelen. Toen Adam en Eva den weg, die voortaan de weg van alle vleesch zou zijn, namelijk in het stof terug te keeren, waren gegaan, en hun zaad hunne erfenis had gedeeld, zette God Zijne nieuwe bemoeiingen voort met het nageslacht, en werden vervolgens openbaringen en bekendmakingen van 's Heeren wil gegeven aan Abel, Seth later, en zoo vervolgens door al de geslachten heen, totdat de Heer Zijne voorbereiding begon met het gereedmaken der omstandigheden om in de toekomst Zijnen Eeniggeborene in het vleesch te kunnen zenden, tot welk einde Hij Abraham verwekte, hem riep uit Ur der Chaldeeën, en hem, afzende van zijne maagschap, isoleerde als 't ware, om in staat te kunnen zijn hem een gansch nieuwe levensbeschouwing te leeren, gebaseerd op de uitgangspunten der beginselen van rechtvaardigheid, die noodig waren onderwezen te worden aan de voorgelachten van hen die eenmaal bestemd zouden zijn het vleesch voort te brengen van den goddelijken Zoon, die in het midden des tijds naar de aarde moest komen om het groote plan, verband houdende met den val in het paradijs, en reeds van vóór de grondlegging der wereld besloten, — te vervullen.

De zending van deze boodschappers des Heeren werd voortgezet door al de geslachten die den tijd nog scheidden die er verlopen moest alvorens de omstandigheden gereed waren voor het voortkomen van dien Zoon. Wat deed intusschen het menschdom? Geheel datgene wat in latere dagen door dien Zoon gezegd werd, toen Hij namelijk in menschelijke vorm op aarde rondwandelende, zij verwierpen de boodschappers die steeds door den Heer gezonden werden, en toen eindelijk de tijd gekomen was dat „de erfgenaam” kwam, zeide men: Dit is de erfgenaam, laten wij Hem dooden, opdat de erfenis aan ons komt, niet beseffende dat juist daardoor hun de erfenis ten eenemale zoude ontgaan.

Mannen als Abraham reeds genoemd, zijne zonen en kleinzonen, als Izäak, Jakob, enz., ofschoon allicht geëerbiedigd voor een deel van het toenmalig levend geslacht, hunne roeping werd door het gros voorbijgezien, om niet te spreken van de tallooze profeten en boodschappers die na hen tot de aarde werden gezonden. Werd er voor

een korte tijd al acht geslagen op de waarschuwende stem van een enkele hunner, steeds weer leerde de geschiedenis dat, trots heel de beschermende haag van goddelijke voorschriften, het volk voortging het oor te neigen naar den geest van het kwade, en zich steeds verder in de strikken van de macht der duisternis verwarde, zoodat eindelijk de Heer zich genoodzaakt zag hen alle openbaring te onttrekken, en er eene periode van duisternis kwam over het aloude verbondsvolk, een duisternis zóó groot, dat die enkel slechts overtroffen werd door de duisternis die kwam nadat het menschedom inderdaad den erfgenaam had ter dood gebracht, en jaren van donkerheid en geestelijke verwarring ontstonden die hunne weerga niet kenden in de geschiedenis, noch ooit in de onbeschreven bladzijden der toekomst zullen kennen.

Evenwel, Gods groote lankmoedigheid en goedertierenheid hield niet af, en verwekte ten slotte toch dien Messias, beloofd aan profeten en godsgezanten van voorheen. Hij kwam om den weg tot ontkoming aan den dood duidelijk uit te beelden, ja zelfs om heel het leven, wat noodig was om volmaakte rechtvaardigheid in toepassing te brengen, en volmaakte vreugde te kunnen genieten, voor te doen. Want, ofschoon Zijn leven niet alleen een leven was van volmaakte opoffering dat Hij zelfs met den dood, ten slotte, bekocht, toch vertelt ons het geschiedverhaal telkens weer, dat het Zijn spijs en drank was om den wil des Vaders te doen, waaruit Hij, zooals met recht van elk waar mensch door den Schepper verlangd kon worden, Zijne volle vreugde putte.

Nadien evenwel kwam er, zooals wij gezegd hebben, eene nog diepere duisternis over de aarde, en wel omreden Satan ontdekte dat het aantal zielen dat gewillig was de paden des levens te bewandelen, in verhouding tot het menschenaantal op aarde, nog slechts o zoo luttel was. Nogmaals werden zijne vurige pijlen afgeschoten, niettegenstaande hij zich thans van zijn naderend einde bewust was. Niettegenstaande hij in Gethsemané en aan het kruis, een nederlaag had geleden, hem toegebracht door den goddelijken leeuw uit den stam van Juda, grooter dan hij ooit nog had ontmoet, sedert zijne verdrijving van uit de oorden van geluk, achter het gordijn van mist getrokken tusschen de woonplaats der eeuwigen en der tijdelijken op deze verwijderde planeet.

Toch echter werden nadien alle krachten ingespannen om de overwinning zich nog te waarborgen, niettegenstaande het vonnis van de macht der duisternis door de rotsvaste getrouwheid van den goddelijken Zending, was uitgesproken geworden, en de helle macht zich daarvan bewust. 't Gevolg daarvan was dat Satan middelen wist te bedenken, te veel en te verscheiden om hier allen op te sommen, die hem het grootste gedeelte van de menschen nog verder afkeerig wist te maken van datgene wat tot hunnen waren vrede en hun ware vreugde dienen kon. Nogmaals trad er een duisternis in, waarin de

stem van den Heere, in diepe verontwaardiging, zweeg, en het menschdom overgelaten werd aan zichzelf, om hun eigen weg tot geluk en vreugde, onder inspiratie van de satanische macht, te kiezen.

Tot welke resultaten dit heeft geleid, valt duidelijk te zien door een blik te werpen op de toestanden der wereld in deze dagen, Was de leer van Christus, gebaseerd op het beginsel den mensch de weg tot bereiking van eeuwige vreugde te wijzen, opgevolgd geworden door de geslachten der aardbewoners die nu negentien volle eeuwen den tijd hebben gehad deze beginselen in praktijk te brengen, dan zou thans de wereld en de samenleving een ander beeld hebben vertoond. Dan zou reeds sedert eeuwen de goddelijke communicatie hersteld zijn geworden, en de menschen hebben gewandeld in het licht dat van Zijn heerlijk afschijn afstraalt, en zouden de verschillende vernuften, die trots alles zich toch nog een weg hebben weten te banen door den sluier van mist en het gordijn van donkerheid, zich hebben weten te verduizendvoudigen, en al de heerlijke tentoonspreidingen daarvan mede hebben kunnen werken tot het verkrijgen van dat eene groote doel, namelijk de voortkoming van den weg tot volmaakt en volkomen geluk. Onze tijd echter draagt er, meer dan eenigen tijd ooit te voren, ten duidelijkste het bewijs van dat in plaats daarvan de vonken van het goddelijk vernuft, die zich hebben weten te boren van door dat mistgordijn, zich hebben ontwikkeld tot een vlam die bezig is de aarde met hare inwoners te verteren, als rechtvaardige straf voor het terzijde zetten van de eenige ware geluksmiddelen door den Vader en de Zijnen zoo zorgvuldig voorbereid.

En te midden van die verwarring, te midden van dien gruwel, te midden van heel dat satanisch gedoe, valt nogmaals te constateeren dat de goddelijke Goedertierenheid niet heeft opgehouden bemoeienissen te hebben met het menschdom. Nogmaals, is evenals voorheen in aloude tijden, eene stemme gehoord van uit den hoogen hemel, eene stemme die ten laatste male, vol ontferming en erbarmen, den menschen roept, zich in dit laatste, hachelijke uur, te wenden, en ter elfder ure als 't ware, nog den weg te kiezen die leiden kan tot eeuwige vreugde en eeuwig geluk.

De verkondiging van deze laatste stem, de voorwaarden waarop nogmaals, evenals voorheen, redding wordt aangeboden, — is de taak, de roeping, en de graag volbrachte plicht van de Heiligen der Laatste Dagen, te midden der verwarde volkerenbegrippen van dezen dag. Tot bereiking van dat doel zondert de Kerk van Jezus Christus, door openbaring hersteld in deze dagen, hare zonen af om zulks bekend te maken, en uitnoodiging te geven aan elkeen die slechts hooren wil, zien en opmerken. Tot dat doel schromen niet de nageslachten van den grooten godsboodschapper der laatste dagen, hun tijd, hun geld, hunne liefden, ja zelfs hun leven desnoods, te geven, om zielen te

winnen voor dat groote, eindelooze geluk, waarvan de voorwaarden opnieuw zijn verduidelijkt, en de glimp te zien valt in de samenleving der maatschappij opgericht door het verbondsvolk der laatste dagen in de toppen van het rotsgebergte.

VERSLAG DER HALFJAARLIJKSCHE ROTTERDAMSCHER CONFERENTIE.

Vervolg van blz. 26.

De avondvergadering werd gehouden in de zaal van het Nutsgebouw, Opper 81, en begon om zes uur. Al de beschikbare plaatsen waren ingenomen, zoodat omstreeks 680 personen aanwezig waren.

Nadat door het koor een loflied gezongen was, werd de bijeenkomst met gebed geopend, uitgesproken bij monde van Ouderling Wm. Dalebout, van Leeuwarden. Het koor zong hierop een Engelsch lied.

Als eerste spreker trad op de leider der samenkomsten, namelijk conferentiepresident B. Postma van Rotterdam. Onze boodschap is tot heden toe niet begrepen geworden wegens gebrek aan onderzoek. Velen onzer tegenstanders putten hun oordeel uit hetgeen van een ander is gehoord geworden, zonder dat een eigen onderzoek is ingesteld. De wereld vermeent dat godsopenbaring opgehouden heeft te bestaan, waartegen wij juist prediken het wederopenen der hemelen, en de godsspraak opnieuw nedergekomen. De beginselen door de „Mormonen” gepredikt zullen de menschen niet verlagen, zooals helaas zoo menigmaal wordt gezegd, maar daarentegen verhoogen. Alle voorspellingen dat namelijk het volk te niet zou gaan, hebben gefaald, getuige de kracht die steeds meer en meer ontwikkeld wordt door het volk van de Heiligen der Laatste Dagen. In het „Mormonisme” zien wij de profetie van Jesaja vervuld, dat namelijk de woestijn bloeien zou als een roos op het veld. Ten slotte leest spreker artikel 13 voor der geloofsbelijdenis, daarmede aantoonende dat nadruk gelegd wordt in de kringen der Heiligen, op een kuisch en rein leven. Besluit ten allerlaatste met een sterk en levendig getuigenis.

Na Pres. Postma werd het woord gegeven aan Ouderling B. Tiemersma, Assistent-redacteur van De Ster. Voor het verslag van het door hem gesprokene verwijzen wij naar ons redactieartikel, voorkomende in dit nummer op bladzijde 29.

Nadien werd een overschoon solo gezongen door den leider van het zangkoor, broeder van Roosendaal.

De laatste spreker was Pres. Le Grand Richards, leider der Zending in Nederland. Een woord van dank werd gewijd aan alle degenen die iets gedaan hadden tot het welslagen der serie vergaderingen gehouden. Overgaande tot de behandeling van een onderwerp, vraagt spreker of het niet noodig was dat er een boodschapper opnieuw

gezonden werd, zooals door voorgaande woordvoerders gezegd was geworden. Christus bad voor Zijne discipelen, alsmede voor allen die door hun woord in Hem gelooven zouden, dat zij één mochten zijn, zooals de Vader en Hij één waren. Is die eenheid te vinden onder de menschen? Spreker beeldt verder de eenheid uit van Christus' volgelingen. Deze resultaten hebben wij het recht te verwachten, terwijl daarentegen het kenmerk der wereld juist is dat zij wijdvertakt is in hare verdeeldheid. Waarheid evenwel kan niet verdeeld zijn. Waarheid toch kan niet worden aangeboden door de verschillende kerken om ons heen. Niemand kan meer geven dan zijn deel is, en dwaling is het deel der kerken.

Joseph Smith was weliswaar geen groot man, in opvoeding, maar dit was ook Christus niet. Toch was hij zoo bemind als wellicht geen mensch voor of na hem, ooit door zijne volgelingen is bemind geworden. Elkeen was graag gewillig geweest zijn leven voor het zijne te geven. Zulks was echter niet het doel van zijne zending en niet het plan van den Vader in den hemel.

Ten slotte geeft spreker een treffend getuigenis van het bewustzijn der waarheid in zijne ziel gegrift, en na afloop van sprekers rede gevoelde een ieder zich ongetwijfeld opgebouwd en versterkt in het geloof.

Na slotzang door het koor werd dankgebed uitgesproken bij monde van Ouderling G. A. Jongejan, leider der vertakking Rotterdam.

De leiding van het zangkoor was in handen van Broeder A. v. Roosendaal, die zich, alsmede de zangers en zangeressen, leden van het koor, op overtreffende wijze van zijne taak kweet, zoowel door de solo's ten gehoor gebracht, als wel de dirigering van het alleszins bekwame koor.

Geheel kosteloos was ten gebruike voor deze avondgelegenheid afgestaan, een prachtig Fransch Orchest-orgel, met vollen en schoonen toon, door de bekende firma Ph. Mooser en Zoon, waarvoor wij der firma bij dezen onzen welgemeenden dank en hoogachting brengen.

Door het Rotterdamsche koor was een concert uitgeschreven te houden den dag na de openbare vergaderingen der conferentie. Inderdaad bleek dit een succes te zijn. Zoowel koor als de leider, mogen zich trotsch gevoelen op de prachtige stukken die ten gehoor zijn gebracht geworden. In het bijzonder dient vermeld een duet, nogmaals gegeven door de zusters Kolewijn en v. d. Klooster, een solo door zuster Maria van Waasdijk, en enkele instrumentale stukken gegeven door broeder Mozer. Laatstgenoemde deed zich kennen als een zeer talentvol musicus, het orgel, de viool, en de piano bespelende met groote vaardigheid en veel gevoel.

Gij zijt het licht der wereld; eene stad, boven op eenen berg liggende, kan niet verborgen zijn.

JEZUS.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Van de familie De Gast, vorig jaar vertrokken naar Salt-Lake-City, ontvingen wij het volgend schrijven:

Wij gevoelen behoefte om al onze broeders en zusters in het Evangelie een gelukkig Nieuwjaar te wenschen van uit Zion. Wij zijn verheugd u te kunnen melden dat wij ons heel gelukkig gevoelen op de plaats waar Gods profeten zijn. Onze getuigenis is zeer versterkt dat het Evangelie de eenige weg tot zaligheid is, en hoewel ook wij ongewoonte hebben ondervonden zoowel als alle andere broeders en zusters die hier voor 't eerst komen, zoo gevoelen wij ons goed op ons gemak. Aangenaam is het met de Heiligen te vergaderen en meer van de wegen des Heeren te leeren. Een ieder zouden wij aan willen raden die hier naar toe wil gaan, verkrijg eerst een goed en sterk getuigenis, leer de taal zooveel als mogelijk is, welke dingen u in staat zullen stellen vele moeilijkheden te overwinnen. Het is ons eene groote vreugde elken Zondag te mogen luisteren naar het wonderschoone orgel en de vele zangers van Zion, zooals de profeten van ouds dat reeds hebben voorspeld. Een hemelsch gevoel doortrilt ons als wij nederzitten en luisteren, alsmede wanneer men het huis Gods aanschouwt, waar dagelijks honderden verbonden gesloten worden. Een ieder, dit doorschouwende, zal moeten uitroepen, ja dat is Gods werk, en engelen zijn verlangend te doen datgene wat gedaan wordt door hen die als verlossers en heilanden komen op Zions berg.

Dat wij allen getrouw mogen blijven en eenmaal waardig mogen worden bevonden voor deze dingen, is de hartgrondige bede van uw broeder en zuster,

W. DE GAST EN ECHTGENOOTE.

EEN OUDT LIEDEKEN.

Tsagh eens een cnape stervensgeern
een valsche, wreede, booze deern.

Sei totten cnape: „haal mi terstond
din moeders hert voor minen hont.”

Hi ging en sloech sin moeder doot
en vluchtte met het herte root.

Mer twijl hi loopt, stuict oppen steen
en valt — dat erme hert meteen.

Al botsen op den harden baen,
vingh plots dat hert te spreken aen,

Al weenen vinghet te spreken aen:
„Och, jonghe, hebs di seer gedaen?”

OVERLEDEN.

Te Salt-Lake-City is overleden: Johanna Lindros, geb. Gerritse, dochter van Abram en Johanna (Luyters) Gerritse; geboren 22 Mei 1881, te Rotterdam; overleden 18 Aug. 1915. (vertraagd bericht).

Te Salt-Lake-City is op 4 Dec. l.l. eveneens overleden: Willemké (Pieter) Bloem. Zuster Bloem was geboren 20 Sept. 1853, te Dieren, Gelderland.

De „Utah-Nederlander”, waaruit wij dit laatste overlijdensbericht overnemen, teekent daarbij aan:

Zuster Bloem vestigde zich zestien jaar geleden te Salt-Lake-City. Voorheen woonde het echtpaar te Arnhem, in Nederland.

Dinsdagmiddag had de begrafenis plaats. In het lokaal der 16th Ward werd een lijkdienst gehouden. De sprekers waren: E. Neuteboom van Ogden, Geo. S. Spencer, Geo. R. Emery, J. Springer, en Bisschop E. F. Parry.

Eenige landgenooten waren uit Ogden overgekomen om de begrafenis bij te wonen. De overledene was onder ons volk algemeen bekend, en werd zeer geacht.

ART. 13 UIT „DE ARTIKELEN DES GELOOFS”.

Wij gelooven te moeten zijn eerlijk, oprecht, kuisch, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle menschen; waarlijk mogen wij zeggen, dat wij de vermaning van Paulus volgen; „Wij gelooven alle dingen, wij hopen alle dingen,” wij hebben vele dingen doorstaan en hopen in staat te zijn alle dingen te kunnen doorstaan. Indien er iets deugdelijks, liefelijk, of goed, of prijzenswaardig is, zoo streven wij naar die dingen.

INHOUD:

Beteekenis van den tweeden dood blz. 21	Van over den oceaan blz. 35
Verslag der halfjaarlijksche Rotterdamsche Conferentie „ 26, 33	Een oudt liedeken „ 35
Scheppingsdoel „ 29	Overleden „ 36
	Art. 13 uit „De Artikelen des Geloofs”. „ 36

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.